

paa en Lasteplads, der ikke er sædvanlig, jfr. Forslagets § 77. Man har her — i Overensstemmelse ogsaa med Princippet i Sølovens § 116, 2det Stk. — anset det for det rimeligste, at Bortfragteren, hvis Hindringen for at lægge Skibet paa sædvanlig Lasteplads skyldes Omstændigheder, som han med Rimelighed kunde regne med, da Aftalen blev sluttet, maa finde sig i, at den Tid, der gaar tabt ved Godssets Overføring fra sædvanlig Lasteplads til Skibet, ikke medregnes i Liggetiden. At Bortfragteren ogsaa skal bære Omkostningerne ved Transporten fra sædvanlig Lasteplads til Skibet, fremgaar af Forslagets § 89, 2det Stk.

Det bemærkes, at denne Paragraf ikke afgør Spørgsmaalet om, hvorvidt Afladeren er pligtig til at levere Godset, naar Skibet ikke har kunnet lægges paa sædvanlig Lasteplads. Dette Spørgsmaal maa afgøres efter en Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde af, hvorvidt Afladerens Interesser derved er blevet væsentlig tilsidesat.

Til § 85.

Bestemmelsen i første Stykke om, at Overliggetiden udgør Halvdelen af Liggetiden, stemmer med Sølovens § 120. Ny er derimod Reglen om, at ved Helbefragtning skal Overliggetiden dog være mindst tre Dage, en Regel der staar i en vis Sammenhæng med den ved Forslagets § 81 skete Nedsættelse af Liggetiden for de mindre Skibe.

Med Hensyn til Beregningen af Liggetiden frembyder derimod Forslaget en principiel Afvigelse fra Bestemmelsen i Sølovens § 120, 1ste Stk., 2det Punktum, hvorefter Overliggedagene beregnes som løbende Dage. Denne Regel vil i givet Fald kunne medføre, at den indrømmede Overliggetid bliver uden nogen virkelig Værdi for Befragteren med Hensyn til Indlastning af Godset. Man har derfor ment, at Hensynet til Befragterens Interesser maatte medføre, at Overliggetidens *Længde* ligesom Liggetiden regnes i Arbejdsdage og Arbejdstimer. Hensynet til Bortfragterens Interesser maa an-

ses tilstrækkeligt varetaget derigennem, at *Godtgørelsen* for Overliggetiden regnes efter løbende Dage og Timer. Nogen særlig Notifikation fra Bortfragterens Side er ikke fornøden for at bringe Overliggetiden til at løbe.

I Forbindelse med Omtalen af denne Paragraf kan det være naturligt at nævne, at man ikke har fundet Anledning til at genoptage Bestemmelsen i Sølovens § 122 om, at Skibsføreren mod fuld Erstatning, mindst som for Overliggedage, er pligtig at medtage alt det Gods, som er leveret inden Lastetidens Udløb, selv om dets Indladning og Stuvning vil medføre Ophold udover Lastetiden. Dels har man ment, at det for Befragterens Interesser vil være tilstrækkeligt, at der er indrømmet ham en vis Overliggetid, dels vil den gældende Regel i saadanne Tilfælde, hvor maaske hele Ladningen leveres paa Lastetidens sidste Dag, virke unødigt haardt for Bortfragteren. Reglen vilde heller ikke stemme godt med Forslagets § 90, hvorefter Befragteren skal levere Godset med tilbørlig Hurtighed. Endelig kan det ikke antages at være vanskeligt for Befragteren, hvis han i enkelte Tilfælde maatte have virkelig Interesse i en Forlængelse af Lastetiden, at træffe den fornødne Aftale med Bortfragteren herom. Efter Forslaget er da Bortfragteren, naar Lastetiden er udløbet, berettiget til at afsejle med det Gods, som ved Lastetidens Udløb er indlastet.

Til § 86.

Denne Paragraf svarer til Sølovens § 120, 2det og 3die Stykke.

Man har imidlertid ment, at den i Søloven fastsatte Godtgørelse for Overliggetid under Nutidens Forhold ikke kan anses at give Bortfragteren noget rimeligt Vederlag, men da man ikke har været i Stand til at opstille en anden, for alle Forhold passende, bestemt Maalestok for Godtgørelsens Beregning, har man ment at maatte nøjes med i den deklatoriske Regel at angive, hvilke Omstændigheder, der skal tages i Betragtning ved Godtgørelsen. Da Godtgørelse for Overliggetid ikke kan betragtes